

KREKOVICS FERENC

RITMUSTALAN LÉPÉSEK

1.

*Utamon a semmi felé
végre már látom a célt.
Megállhatok pihenni,
mert nincs már előttem semmi.*

2.

*Leülök
hosszú körmondatom sarkába
és lapos némaságból
falat rakok közénk,
melyet már
nem rombolhat le szó.*

3.

*Amikor majd csordultig telik a képzelet,
leteszem lábad elé:
a tied.
Másra nem tellett.*

4.

*Néha,
mikor mosolyogsz, mert
unod már a csendet,
a mély érzéseket elcserélném
olcsó közhelyekért.*

5.

*Most aludni fogok
és majd álmodom rólad,
ha felébredek.*

6.

Nekem nem adatott meg,
hogy lássam a felkelő Nap sugarait,
míg gondtalanul kószálnak egy szempáron.
Csak gyertya ég,
Bámulom a lángot,
amint elvész az összefutó spirálisok tetején.
Valaki fél.

Átölel a sűrű erdő hideg illata
és remeg bennem a sok levél.
Átkozott legyen az ősz,
mert ilyenkor szomorú sárga szemetet
hagyok magam után.
Százszor is átkozott legyen az ősz,
a szomorú ősz,
meg egy kéz,
amely hashajtót öntött a levesembe.

7.

Fenn a rímek tengerén
olyan szótagos az ég.
Még a kettőspont is bandzsalul néz.

Szép szók raja vakon röpköd,
sorok közt meg nincs más, csak köd,
és a kritikushad vígan köpköd.

Példaképre nincs szükség már,
múzsza helyett ott a dinár.
Lármázni kell, s fejedre babér száll.

Szem elől sose téveszd!
Ez egy kétértelmű vers,
de én még az egyiket sem értem.

8.

Bomlásnak indult agyamban
megszületett egy gondolat.
Mint megrakott dereglyét
a megvadult árból,
úgy vonszoltam ki
képzeletem kacskaringós,
tarka világából.
Íme, most iderakom a lábatok elé:
lépjetek rá!

Tapossátok szét!
Hiszen eddig is vállamon át
Máztatok felfelé.
Én voltam a szőnyeg
A trón lépcsőjén.
Persze akkor meg se láttatok.
Most már hiába néztek.
Lépjetek rá!
Nem akartok?
Az se baj.
Majd elviszem máshova
az automata lábtörlőmet.

9.

Most már tudom, ő
az a nő, ki csak arra vágyik,
és nem érdekli, ki a másik,
nő vagy férfi, még az sem számít,
minél többen, annál jobb,
még nem mondta: ez már sok.
Nem hagyja abba este,
arról álmodik éjjel
és azzal ébred reggel,
azt csinálja napközben,
nem fárad el sohasem,
csinálja ülve, csinálja állva,
csinálja széken, csinálja ágyban,
és ha az ördög elvinné,
vele is biztos azt tenné,
ezért az ördögtől sem fél,
Igen, ő az a nő, aki folyton mesél.

10.

Láttam egy szép lányt.
Véletlenül nekimentem az utcán.
Rám emelte szép szemét,
aztán megszólalt.
Hangja, mint millió mennyei harsona,
visszhangja kristályfalakról visszaverődve
áttörte fülemben az iszapréteget,
kábultan bámultam álmomnál bájosabb formáit
és tudtam,
biztosan tudtam,
számára most csak én létezem,
csak hozzám beszél:
„Te barom, nem tudsz vigyázni?”